

החברותא

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 331 בס"ד ערש"ק פר' במדבר (מסכת) כ"ד אייר תשס"ח

פנינים יקרים

וידבר ה' אל משה במדבר סיני (א/א) איתא במד"ר בשלשה דברים ניתנה תורה באש במים ובמדבר, מה אלו חנם לכל באי העולם אף דברי תורה חנם הם. שלשה דברים אלה מורים על הדרך שעליו לילך בה: 'אש' שלהבת י-ה ההתלהבות לאבינו שבשמים, 'מים' זו שפלות הרוח כמים שיוורדים למקום נמוך, ו'מדבר' סמל לצניעות וההסתפקות במועט.

במדבר סיני וגו' (א/א) רש"י: מתוך חיבתו לפניו מונה אותם כל שעה, ויש להבין וכי בכל שעה מונה אותם? אלא חכמינו ז"ל אמרו אין לך אדם שאין לו שעה. ולזה התכוון רש"י שמתוך חיבתו מונה את כל יהודי מעם ישראל בכל שעה שיש בו המעלות הטובות וע"כ מנו את כל עם ישראל לפי השעות הטובות שבהם.

במדבר סיני באהל מועד (א/א) פירש הרב משה מפשעוורסק זצ"ל כיצד יזכה אדם לענוה ונמיכות כסיני? כאשר ישים לנגד עיניו את אהל מועד - יום המיתה שהוא מועד לכל חי... (ממעיונות הנצח)

שאן את ראש כל עדת בני ישראל למשפחותם לבית אבותם (א/ב) תיבת 'כל' בא לרמוז שאפילו פשוטי העם תעשה להם נשיאות ושבח ואם אין להם שבח מצד עצמם קח את המשפחה ואת בית אבותם שלא יפסק מזרעם.

שאן את ראש כל עדת בני ישראל וגו' (א/ב) פרשה זו נקראת (על פי רוב) קודם העצרת כי בפרשה זו נמצא המניין לכל שבטי ישראל והנה יסוד גדול לקבלת התורה הוא שלום ואחדות כי רק כלל ישראל כולו ביחד יכולים לקיים כל התרי"ג מצוות, והמניין בפרשה זו מורה לאחדות ישראל שכולם כאחד נמנים וזהו הכנה לקבלת התורה.

ואתכם יהיו איש איש למטה, איש ראש לבית אבותיו הוא (א/ד) כל אחד ואחד צריך לחוש בעצמו שהוא הראש לשלשלת היוחסין שיתחיל ממנו. (פרפראות לתורה)

ויתילדו על משפחותם לבית אבותם (א/יח) פרש"י הביאו ספר יחוסיהם ועדי חזקת לידתם כל אחד ואחד להתיחס על השבט. בילקוט שמעוני מובא הדמיון של עם ישראל להר סיני - שנשארו מחוברים למסורת האבות לשורשם, וזהו כוונת הפסוק "ויהן שם ישראל נגד ההר" שישראל והר סיני נשארו מחוברים לשרשם, אבל עשו נתלש ממסורת האבות אברהם ויצחק. עפ"י נוחא שהביאו ספרי יחוסיהם להראות שלא ניתקו עצמם מהשורש.

ואיש את קדשיו לו יהיו (ה/י) המוחין שנקרא בשם 'קדוש' לו יהיה. היינו שם שיהיה לו לעצמו ולא ח"ו מסור ביד זר והבן.

כה תברכו את בני ישראל אמור להם, - יברכך וגו' (ו/כ"ג-כ"ד) יש לדעת מה הוא כפל הלשון? התירוץ הקב"ה אמר למשה דבר אל אהרן כי יברכו את בני ישראל ויאמר להם כאשר ילכו בדרך ה' יהיו כלי קבול בלי מניעה לקבל ברכת הכהנים.

וישם לך שלום (ו/כ"ז) איתא בכתבים 'עשו' גמטריה 'שלום' על דרך שאמרתי כבר (בראשית לב) ויאמר עשו יש לי רב אחי יהי לך אשר לך ופרש"י כאן הודה לו על הברכות - וזה יש לומר גם כאן וישם לך היינו כל שלום הוא מספר עשו היינו שיוודה על הברכות.

ברכת כהנים נסמכה לפרשת נזירות ע"פ הגה"ק בעל אבני נזר שהסביר מדוע הנזיר אסור לטמא אף לקרובים, וכהן מותר לטמא לקרובים. ואמר אשר כל קדושת הכהן הוא מכח תולדה וקורבה משא"כ הנזיר קדושתו היא קדושת עצמו, ללמדנו שיש שני בחינות כאחד שהכהן כשמברך את העם שיתקדש בכח עצמו ויהיה ראוי לברכם ודו"ק.

(בית אהרן)

שיחת הרא"ש ז"ע"א פרשת לך לך תשל"ג האשכנזי 330, נכתב ע"י א.א.

ולכן זכו למנהיג כמשה רבינו. בשביל מנהיג כזה צריך דור כזה. ורק ע"י שהאמינו שהם נגאלים, וכאשר אמר להם משה "פקד פקדתי את בני ישראל" האמינו בלב שלם, בכח זה זכו למנהיג כמשה רבינו. וכמו כן בדורינו אם נחיה באמונה, נזכה לבחינת משה רבינו.

כאשר אנו נחיה באמונה, נהיה מאוחדים כולנו, ולא כועסים ורוגזים ומדברים לשון הרע אחד על השני. ואפילו אם נופלים, לא מתרגזים על הנפילה, רק יודעים שהיא באה לעורר את האדם לדביקות. שהרי הרבש"ע הוא אמונה ואיך יתכן להיות דבוק בו אם אני רחוק ממנו, לכן הוא שולח לי כל מיני סיבות, למשל שאדם יצעק עלי, ואפילו אם הוא האשם אני יודע שאלקים אמר לו קלל, והוא רק בא לעורר אותי להיות כגמול עלי אמו. כאשר אנו נגיע לכוז שלימות הדביקות, יהיה אצלינו בחינת משה רבינו.

זה הפירוש שבכל דור יש ניצוץ של משה רבינו. כשיש אחדות, כשאוהבים את השני אפילו אם הוא שונא אותי, ומקבלים אותו כשליח מאת ה', כסיבה המעוררת לבוא לדביקות, ועל ידו אני נזכר לבוא לדביקות בה', אז נהיה בחינת ניצוץ משה רבינו. וכאשר נתאחד נזכה למנהיג כזה, ולא תהיה לו ירידה בחינת "לך רד כי שחת עמך", רק "נחית כצאן ביד משה ואהרן", והיות וישאר בגדלותו זה יהיה בחינת משיח צדקינו, ואז יבנה הרבש"ע את בית מקדשינו. ונזכה במהרה בימינו אמן.

באדם יש הרבה מדריגות הנובעים משורש נשמתו. יש שחי עם בחינת דוד המלך, או רשב"י, הבעש"ט וכדו' כל אחד לפי שרשו. ואלו ואלו דברי אלוקים חיים. שהרי יש שבעים פנים לתורה, וכל אחד יש לו את שרשו. כל הצדיקים הללו: דוד המלך, רבי עקיבא, רבי שמעון, כל אחד היתה לו את מידתו שבה עבד בעולם הזה להגיע לשלימותו, וכל אחד שעובד באמת ומגיע לשלימות הוא נכלל בשורש שלו. והאדם שעובד מתגלה לפניו שרשו, והוא יודע באמונה את שרשו. האדם הזה שבכדי שלא יבוא לגאווה הוא חי בסכנה כמו הטובע במשברי ים וממילא הוא בדביקות עם המציל, הקב"ה מגלה לו את הבחינת של השורש שלו, ונהיה אצלו הדבר בשלימות. ובכל פעם מתגלה לו השורש לפי עבודתו, ויכול להתעלות לבחינת צדיקי הדורות הגדולים ביותר, עד שמגיע לתכלית השלימות ש"אין מתום בבשרי מפני זעמד", ומגיע לשלימות של כל השרשי נשמות שהוא דבוק בהם. מכיון שהוא בכזו התמעטות, שאינו מציאות כלל. ועי"ז הוא נהיה בבחינת דביקות כמשה רבינו - לא כן משה עבדי בכל ביתי נאמן הוא, ודור דור ודורשיו, והמנהיג הוא כפי הדור. איך זכה דור המדבר למנהיג כמו משה רבינו? ע"י "ויאמינו בה' ובמשה עבדו". בדור המדבר היתה אש של אמונה, וכמו שבהנהגה של משה רבינו הם ראו במוחש את כל הניסים שעשה להם, כך האמינו בה' באותה דרגה כמו שהאמינו במה שראו שמשה עבדו מנהיגם, האמונה בה' ובמשה עבדו היתה באותה דרגה.

שיחת הרא"ש ז"ע"א נכתב ע"י א.א.

שמרמה את עצמו, כך הוא טבעו שבו נברא, ובכדי למצוא את הבורא עליו לחיות באותה בחינה של הבורא, שהוא יחיד בעולמו וחי לעצמו. ולזה יוכל לבוא רק אם יתגבר על טבעו

איך יכול יצור אנוש להשיג את הבורא? לא רק לדבר אודותיו, אלא להרגיש את מציאותו? האדם אינו יכול להשיג את מציאות הבורא אלא ממנו בעצמו ("פון זיך אליין"). האדם הוא יצור

ולא ירמה את עצמו. אך האדם אינו רוצה לבטל את עצמו כליל. תמיד הוא רוצה להשאר במשהו. וזו הסיבה שעדיין לא זכינו לגאולה.

כולם אומרים "ה' יעזור", "שיבוא המשיח", אך אינם חושבים על מה שאומרים. באופן שהם מחכים לביאת המשיח, לא יבוא המשיח. לחכות לביאת המשיח זה כמו אמא שמחכה ללידה, היא סובלת את צער ההריון, ולבסוף את יסורי הלידה, ורק אחרי כל זה היא זוכה לאור - לראות את התינוק שנולד. בכדי להגיע למשיח צריך לעבור מלחמת גוג ומגוג. יסורים כאלו שהחושך יכסה ארץ, תוהו ובוהו, ומתוך החושך הגדול הזה ניכר האור - יתרון האור מן החושך.

וזו הסיבה שלמרות שסבלנו הרבה חשכויות לאורך שנות הגלות, עד ששש מליון יהודים שנהרגו, ומאז דם ישראל נשפך כאן בארץ ללא הפוגה. למרות שעברנו כל כך הרבה חושך האור לא התגלה, ולא זכינו להתגלות האור מתוך החושך הגדול. מכיון שהאדם תמיד מרמה את עצמו.

לאמיתו של דבר, כל המידות הרעות נמצאות בכל אחד. כל אחד נברא במידה רעה מסוימת, וכאשר הוא מתפתה אחריה והולך בדרכה, הוא משחית את כל המידות הטובות שיש בו. וכל אחד ואחד, מהרשע הגדול עד הצדיק הגדול ביותר, צריך לעבור את ימי חייו עם המידה הרעה שטבועה בו. אל לו לאדם להשלות את עצמו שיוכל אי-פעם להשתחרר מהמידה הזו בה הוא נברא, כי זה טבעו מבריותו. וכשם שהתפוח לא יכול להיות לימון והלימון לא יכול להיות תפוח, כך האדם לא יכול לצאת מן המידה הטבועה בו מעצם בריאתו. עם המידה הזאת הוא נולד, ולעולם לא יכולים להתנער ממנה. ולמה? כי מי ברא אותו עם מידה של גנב, זה שברא את העולם, ברא אותו במדה רעה זו, הוא זה שמגרה אותו לגנוב. וכנגד זה הוא לא יוכל לשנות מאומה. הרבש"ע נתן לו את הרגש הזה לרע כדי שבאותו רגש יעבוד

אותו על ידי המנעותו מלבצע בפועל את זממו. אך אם כן הוא, שהוא לא יכול לשנות את זה, צריך להבין: וכי הרבש"ע רוצה שיגנוב? ואם כן למה בא עמו בטרונים על הרע שלו?

אכן, אנו רואים אצל יוסף הצדיק שהרבש"ע גירה בו את אשת פוטיפרע, וכאשר הוא היה בשיא המיצר שלח לו יסיבה, את דמות דיוקנו של אביו, מכח הסיבה של דמות דיוקנו של אביו נחלשה התאוה. וזה מה שהרבש"ע רוצה מן האדם. ברגע שהרבש"ע שולח לו סיבה שמחלישה את התאוה, באותו רגע יש לו לאדם בחירה, ועל זה ה' תובע אותו - שבאותו רגע שמקבל את הבחירה יעצור את עצמו. וזו היתה גדלותו של יוסף הצדיק, שברגע שה' שלח לו את הסיבה הוא ברח, ולכן נשאר שמו יוסף "הצדיק" עד היום הזה. אבל על עצם המידה הרעה שיש לו הרבש"ע לא תובע אותו, כי הוא נתן לנו אותה בכדי שאת הרגש הזה שיש לו לרע לגניבה או לתאוה וכיו"ב - ינצל לעבודת הבורא ע"י שיכיר בחולשתו ויצעק אל ה' "שמרני קל" וזמתי בל יעבור פי". ולאחר ששמע ה' אל תפילתו ומנע ממנו ע"י סיבה את המעשה הרע והאדם עומד בתומתו לדעת זאת שה' לבדו הוא שמנע ממנו לרדת שחת ע"י טבעו הרע. ובאופן זה וע"י מידתו הרעה זוכה האדם למצוא את הבורא.

ואיך האדם מוצא אותו? הרי את הכסף שהוא רוצה לגנוב הוא רואה בעינים, את פלוני המקניט אותו ומביאו לידי כעס הוא רואה בעיניו, ואילו את הרבש"ע אינו רואה כלל. ואם כן כל עוד שאת הרגש הזה הוא חש ואילו הבורא נעלם, איך אפשר שאת הרגש הזה יהיה לו אל הרבש"ע.

אלא שכאשר הרבש"ע מגרה את האדם לגנוב למשל, הוא שולח לו מיד סיבה של אדם שעובר שם ומיד עובר רתת בליבו של הגנב, הוא מפחד שהלה מביט בו. למרות שהלה אינו

הגדולים שגם הם נולדו באותו טבע רע ועבדו על עצמם.

וזה היה הענין בדוד המלך, שהקב"ה קראו "עבדי" כמו שנאמר "מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו", שעבד על עצמו והפך את טבעו, עד שחשב הרגתי את היצר הרע ואמר "וליבי חלל בקרבי". היה נדמה לו שהוא כבר הרג את המדה הרעה ואיננו צריך שה' ישלח לו סיבה, דהיינו שיעבור איזה אדם ויפחד ממנו וינצל מן החטא, הוא הרגיש שהוא כל כך חזק, שיכול בעצמו להתגבר ולא לחטא, והאהבה שהקב"ה שולח לו יש לו אליו ולא..., ולכן אמר לרבש"ע "בחנני ונסני". והקב"ה שלח לו את הנסיון של בת שבע שלא יכל לעמוד בו, ומוזה הוא נוכח לדעת שהוא כל כך אין, עד שיכול אפילו לחשוב שהוא משהוא. הרבש"ע רצה להראות לו שהוא "אין"... הרבש"ע שהוא בחינת "אין". ע"י הנסיון הזה ראה שהאדם הוא כלום, ואין אפילו ממי לדבר. ועל ידי זה הגיע לבחינת "דוד מלך ישראל חי וקיים" כמו הבורא שהוא חי וקיים. והגיע למדריגה יותר גבוהה ממלאך, שיכול לברוא עולמות.

חושב מאומה, הגנב מפחד ממנו או מתבייש מפניו. המצב הזה ממחיש לנו יותר מכל מה הוא האדם, שמעצמו אינו יכול להתגבר על התאוה לגנוב, אינו מתבייש מעצמו ואינו מפחד מה', ואילו כאשר יש לו דמיון שמישהו מסתכל עליו הוא מתבייש ומפחד ונמנע מלגנוב. על זה שאלו המלאכים "מה אנוש כי תזכרנו". ובדיוק בשביל זה הרבש"ע שולח לו את התאוה הזו. הוא נטע בו את הרצון לגנוב, בכדי שעל ידי זה יוכח שאין בו את הכח לעמוד נגד התאוה הזו. ולהראות לו במה הוא מתחזק? בדמיון של הפחד או הבושה מבן אדם שעובר.

כל זה בא כדי ללמד, שהאדם הוא כלום, מיוזמת עצמו ומהבנתו אינו בורח אבל מפני דמיון של פחד הוא בורח, והכל הוא הרבש"ע שמוליך אותו. אין זה מקרה שבדיוק ברגע שהולך לגנוב עובר לפניו אדם, ובדיוק מפניו הוא בורח, לא קודם. ומוזה אנו יכולים למצוא את הרבש"ע, לחיות איתו, ולהדבק בו לא כמו שאומרים דרך שגרה "הרבש"ע יעזור", אמירה שנאמרת מתוך הרגל, ממה שהאמא הרגילה אותו בקטנות, ואין בה את הרצינות של

שהשמחה במעונם

הר"ר חיים דב וויזער ומשפ' להולדת הנכדה
הר"ר יעקב קניגסהופר ומשפ' להולדת הבת
הר"ר שמעון קליין ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר שמואל יעקובסון ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר יעקב קליין ומשפ' להולדת הבן
הר"ר משולם מורגשטרן ומשפ' להולדת הנכד
משפ' וינקלר להולדת הנכד
הר"ר נחמן מורגשטרן ומשפ' להולדת הבן
הר"ר מרדכי גולדברג ומשפ' להולדת הנכד

ה"ל ע"י

מערכת החברותא
רח ערני 3

02 - 5829688 ☎

02 - 5325477 פקס

ת.ד. 5080

ירושלים 91050

